

modtager saa af Apotekerfonden en Subvention af Halvdelen af Forskellen mellem den virkelige Nettoindtægt og 3,000 Kr. Endvidere tillades det Apotekerne at oprette Haandkøb omkring hos de handlende, hvor saadan Medicin, som maa udleveres uden Receipt fra en Læge, kan faas, naar Apotekeren afvejer Portionerne og bestemmer Priserne. Endelig faar ifølge Lovforslaget Hospitaler, Sindsygeanstalter, Sanatorier o.l. Anstalter Ret til at indkøbe og uddele Medicin til deres egne Patienter, naar de underkaster sig Statens Kontrol. Derimod indeholder Lovforslaget Forbud mod at indføre Medicin fra Udlandet for alle, som ikke har Ret til Medicinhandel.

Som alt bemærket hviler Lovforslaget paa det samme Grundprincip, som vi har haft hidtil, nemlig Privilegiesystemet. De faste Privilegier, som kan være Genstand for Køb og Salg, bliver bibeholdt, vistnok, saa vidt jeg kan se, omtrent uforandrede. Ved Ejerskifte betales en Rekognition til Apotekerfonden; ellers kan jeg ikke se, der her er store Forandringer. Derimod bliver der, hvad de personlige Privilegier angaar, den Forskel, at Enken efter en Apoteker, der kun har personligt Privilegium, ikke kan faa Privilegium paa at drive Apoteket, men saadanne Enker bliver pensionerede, og der kommer straks en ny Privilegiehaver til Apoteket. Det samme kan ske, hvor der er Tale om syge Apotekere eller gamle Apotekere, som ikke selv kan varetage deres Gerning; ogsaa de kan miste deres Privilegier og blive sat paa Pension. Dernæst forbydes det, at en Privilegiehaver maa drive mere end eet Apotek. Ved disse Forandringer opnaas det, at Farmaceuterne tidligere end nu faar Betingelser for at komme i selvstændig Virksomhed. Endelig bliver det ved dette Lovforslag bestemt, hvem der bærer Ansvaret for de enkelte Ekspeditioner paa Apoteket, idet det netop bemærkes, at den Person, der har ekspederet en Ordre, skal mærke Etiketten med Apotekets Navn, sit eget Navn og Datoen. Dermed bærer han Ansvaret for, at Ekspeditionen er rigtig.

Til Slut skal jeg kun bemærke, at dette Lovforslag, skønt det handler om Pensioner og Subventioner, ikke vil paabyrde Statskassen nogen Udgift, men snarere give den en lille Indtægt, idet Lønnen til Kontrollen hidtil har været Genstand for Bevilling paa Finanslovforslaget, men, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, vil bortfalde. Som det synes, er der delt mellem Køberne og Sælgerne efter, hvad der kan tilkomme hver især, og jeg skal derfor med

disse Par Bemærkninger tillade mig paa mit Partis og egne Vegne at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie og til hurtig Fremme, saa at det helst kan blive til Lov, endnu inden denne Samling slutter.

Hey: Ikke alene den højtærede Justitsminister, men ogsaa de ærede Medlemmer, der hidtil har haft Ordet, har under Henvisning til Kommissionsbehandlingen anbefalet dette Lovforslag om Apotekervæsenet til hurtig Fremme, ø: til Fremme uden Udvalg, og til Vedtagelse endnu i denne Samling. Jeg maa sige, at det er egentlig meget, der forlanges af os her. Vel ved jeg, at den skønne Foraarsol kan bevirke Vidundere i den Retning, naar de rette Stemninger bringes i Rørelse, og jeg har ogsaa Indtrykket af, at da Udvalgsnedsættelse ikke hidtil er antydet, vil der ikke blive foreslaaet Udvalg. Jeg skal ikke forstyrre den Harmoni, der er i saa Henseende, selv om jeg, som sagt, maa erkende, at det er lidt meget, der forlanges af os. Jeg har for ikke længe siden her i Salen haft Lejlighed til at gøre et Par Bemærkninger om Kommissioner i al Almindelighed. Jeg tror, at man kan faa noget udmærket godt ud af Kommissioner, men man kan ogsaa bruge Kommissioner til ikke at faa noget frem. Det er ikke paa nogen Maade min Agt at kritisere den Kommission, der her har virket, eller paa nogen Maade nedsætte det Arbejde, den har gjort, men man maa huske, at en Kommission ser og har Lov til at se noget anderledes paa Spørgsmaalene end Tingenes Medlemmer. Den indeholder i og for sig en ganske overordentlig stærk Repræsentation af økonomisk interesserede Personer, som har Ret til at gøre deres Interesser gældende. Naar saa Kommissionens Arbejde forelægges Rigsdagen, skulde den Slags Hensyn være ganske udelukkede, og Rigsdagens Medlemmer bør se saa objektivt paa Tingene som vel muligt. Jeg mener, at man er ved at komme ind paa alt for slavisk at følge Kommissionsindstillinger. I dette Tilfælde skal det altsaa være let at gøre det, men jeg synes, at man maa have Lov til at advare derimod.

Det er af stor Betydning, at alle Bestemmelser, der gælder paa det Omraade, her er Tale om, bliver kodificeret. Alene dette Arbejde er højst fortjenstfuldt, og det var ganske sikkert ogsaa nødvendigt at faa det gjort, men jeg vil dog tro, at naar det har været saa længe — og den ærede sidste Taler begyndte med at sige,